

EEN MOORDGIDS VOOR ANTIEKVERZAMELAARS

Voor mijn moeder, Judith Miller, en mijn vader, Martin Miller.

‘KEN UZELF stond er geschreven boven de poort van de klassieke wereld. Boven de poort van de nieuwe wereld zal geschreven staan WEES UZELF.’

– Oscar Wilde

PROLOOG

Als Arthur Crockleford een doodgewone antiekhandelaar was geweest, dan was deze avond misschien nooit aangebroken.

Arthur zat over zijn bureau gebogen om de laatste hand te leggen aan zijn project. Hij had net de laatste foto in zijn dagboek geplakt toen hij het geknerp van autobanden over de klinkers in het steegje achter de antiekwinkel hoorde. Hij wierp een blik op zijn georgiaanse staande klok – hij was dol op die klok; het was het eerste antieke stuk dat hij ooit had gekocht, van een handelaar op Portobello Road – en de koperen wijzers verrieden dat het achtentwintig minuten over één in de nacht was.

De achterdeur ging open en door de lange gang kwam er een vlaag ijskoude avondlucht de winkel binnen, die enkel verlicht werd door Arthurs bureaulamp. De bries liet zijn nekharen recht overeind staan.

Ze zijn er.

Arthur rilde en met zijn vulpen zette hij de allerlaatste punt in zijn dagboek. De klok sloeg het halve uur.

De tijd is om.

Arthur kwam overeind en haastte zich naar de trap die naar zijn appartement boven de winkel leidde. Hij kende elke krakende trede en moest er een aantal overslaan om zichzelf niet kenbaar te maken.

Zijn knie knakte hoorbaar, een eeuwenoude blessure.

Bovenaan de trap hield hij halt. Hij tuurde naar de schaduwen beneden en vroeg zich af wie van hen er was gekomen. Alle lichten in het appartement stonden uit; hij werd omgeven door het stroperige duister.

Een rondgang door de kamers stelde hem gerust, hier was alles in orde.

Het geluid van iemands voetstappen op de middeleeuwse vloerplanken beneden deed Arthur huiveren.

Tientallen jaren lang had hij van elke seconde van zijn geheime leven genoten. Tot Caïro. Als hij andere keuzes had gemaakt, deze duistere onderwereld achter zich had gelaten, had deze avond misschien voorkomen kunnen worden. Maar wat gebeurd was, was gebeurd, nietwaar? Hij kon alleen maar hopen dat Freya het op een dag zou begrijpen, en dat het nog niet te laat was om het goed te maken.

Arthur liep de trap weer af, deze keer juist met de bedoeling om gehoord te worden.

In het schemerige licht bestudeerde hij de antiquiteiten om zich heen. Alle stukken waren bedoeld voor de verkoop, maar dat betekende nog niet dat hij er graag afstand van wilde doen. Bij het zien van de schatten die hem zo dierbaar waren, ontstak er een woede in hem, maar hij wist dat dit een gevecht was dat hij, zo was gebleken, niet zou kunnen winnen. Arthur fatsoeneerde zijn grijze haardos met zijn ene hand en trok zijn das recht met de andere. Als dit het einde zou zijn, dan zou Carole tenminste trots op hem kunnen zijn dat hij zoveel moeite had gedaan om in stijl te sterven.

‘Hallo? Is daar iemand?’ riep hij in de hoop dat de burens het zouden horen. Dat zou een nauwkeuriger tijdstip van overlijden geven als dat nodig was.

Hij positioneerde zichzelf naast een mahoniehouten klaptafel, waarop een aantal van zijn favoriete vazen stond uitgestald.

Misschien had hij moeten proberen het alarm af te laten gaan. Misschien had hij heel hard moeten schreeuwen. Misschien had hij naar de telefoon moeten rennen om de politie te bellen. Maar hij werd eindelijk ingehaald door de duistere kant van de antiekwereld en hij berustte erin dat hij er toch niet voor altijd voor kon blijven wegrennen. Hij was te oud om te rennen.

Nu is het aan jou, Freya.

In de inktzwarte hal verrees ineens een figuur. Arthur kneep zijn ogen tot spleetjes. Het gezicht van de indringer was in schaduwen gehuld, maar Arthur kon wel zien wat diegene aan het doen was: hij trok zijn handschoenen strakker aan.

De indringer stapte de winkel binnen, het licht in.

‘Jou had ik hier niet verwacht,’ zei Arthur.

I

‘De jacht begint altijd met iets wat verloren is... of meegenomen.’

– Arthur Crockleford

Freya

Buiten het Victoria and Albert Museum in Londen streek ik met mijn vingertoppen over de inslag van een granaatscherf in de muur van het gebouw. Die muur had veel meegemaakt, maar hij had alles overleefd wat er tegenaan was gegooid sinds de bouw in 1909. Geen oorlog of orkaan had hem kunnen verwoesten. Ik wilde dat ik zo sterk was.

Die ochtend was ik vroeg van huis gegaan om de makelaar te ontlopen en had ik me, bus na bus, door de forenzendrukte geworsteld om in South Kensington aan te komen. In een cafeetje in de buurt had ik gewacht tot het museum openging. Het v&a was de plek waar ik altijd naartoe ontsnapte, mijn persoonlijke veilige haven.

Een van mijn collega's opende glimlachend de deuren van de hoofdingang. Ik was een van de eersten binnen, de toeristen zaten waarschijnlijk nog aan hun ontbijtbuffet.

De vertrouwde geur van boenwas kwam me tegemoet, gevolgd door de echo van mijn laarzen die op de tegels in de spelonkachtige hal tikten. Ik glimlachte. Het deed me bijna het bordje *TE KOOP* vergeten dat op dat moment aan het hek van mijn oprit werd bevestigd.

Bijna negen jaar geleden was mijn ex-man James vertrokken uit onze woning en al bijna negen jaar stond hij erop dat het verkocht zou worden. Blijkbaar was ik een groot victoriaans huis in een dure buitenwijk niet waard. Uiteindelijk was James akkoord gegaan dat ik

erin zou blijven wonen totdat onze dochter, Jade, achttien zou zijn, en nu ze naar Amerika was vertrokken om daar te gaan studeren kon ik de verkoop niet meer tegenhouden. Ik kon de hypotheek niet in mijn eentje opbrengen, niet als de kinderalimentatie zou stoppen, en Jade was nu officieel geen kind meer.

Bijna op de automatische piloot bereikte ik de British Galleries-expositie op de eerste etage. Ik liep voorbij het Great Bed of Ware, een bed zo gigantisch groot dat er twee hele gezinnen in konden slapen, en zo beroemd dat het in Shakespeares *Driekoningenvond* voorkwam. Even verderop aan mijn rechterhand stond een vrijstaande boekenkast uitgestald in de stijl van Samuel Pepys. Uiteindelijk liep ik tegen de stenen trap naar de tweede en derde etage aan en de sectie waar de Chippendale-meubels stonden. Het was al ruim twintig jaar geleden dat ik uit de antiekwereld was gestapt, maar ik kon de aanblik van een fraai gedecoreerde stoel of een prachtige vergulde spiegel nog altijd enorm waarderen.

Ik kende elk meubelstuk in de Chippendale-sectie vanbinnen en vanbuiten, dus daarom viel het me meteen op dat er iets niet klopte aan het Garrick-bed – vernoemd naar de in vergetelheid geraakte acteur David Garrick. Ik boog zo ver als ik durfde naar voren en bestudeerde elke vierkante centimeter van de sierlijke stof. En toen zag ik het. Een lichte kreukel in de sprei bovenop. Een bezoeker had blijkbaar willen voelen hoe comfortabel het matras lag en had vervolgens zijn sporen niet goed gewist.

Er borrelde irritatie in me op en ik keek rond om te zien of er toevallig een galeriassistente in de buurt was.

Toen ging mijn telefoon. Te horen aan de beltoon was het mijn tante Carole; Jade had dat vrolijke deuntje ingesteld als haar beltoon toen ze naar LA vertrok en ik was er nog niet aan toegekomen om het te veranderen. Ik haalde mijn telefoon tevoorschijn en drukte op 'stil'. Ik stond altijd te springen om mijn tantes stem te horen, maar het kwam nu niet goed uit. Ik liet mijn blik rondgaan door de verlaten museumhal en liep net terug naar de trap in de hoop ergens

een collega te vinden toen mijn telefoon opnieuw ging, dwingend zoemend in mijn broekzak. Ik had moeten weten dat Carole zich niet liet afschepen; ze zou blijven bellen totdat ik uiteindelijk opnam.

‘Carole,’ fluisterde ik. ‘Sorry, ik...’

‘Freya, lieverd,’ onderbrak Carole me op dramatische toon. ‘Is vandaag de dag?’

‘Ja, ze zijn het TE KOOP-bordje op dit moment aan het ophangen,’ antwoordde ik.

‘Wat een hufter is James toch ook.’ Ze zei het geïrriteerd, maar er klonk iets anders door in haar toon; dit was Caroles acteerstem. ‘Misschien is het tijd om het nu los te laten? Een nieuw pad in te slaan, op zoek naar nieuwe avonturen...’

‘Nee, ik weiger te verhuizen.’ Ik probeerde beheerst te blijven klinken. ‘Ik wil hem die voldoening niet geven.’

‘Tuurlijk.’ Carole snoof. ‘Maar lieverd... het zou kunnen dat ik je een tijdje thuis nodig ga hebben.’

‘Hoezo?’ Het was niets voor Carole om zoiets te vragen; ik was al in geen eeuwen in Little Meddington geweest. ‘Wat is er aan de hand?’

‘Nou...’

‘Carole?’ Mijn maag kromp ineen en mijn hart begon te bonzen. Carole was niet iemand die naar woorden moest zoeken. ‘Is alles in orde?’

Ze haalde diep adem. ‘Er is iets vreselijks gebeurd. Met Arthur... Hij is...’

‘Arthur?’ Van beheersing in mijn stem was geen sprake meer. Waar haalde Carole het lef vandaan om over die man te beginnen als ze wist wat hij me al die jaren geleden in Caïro had aangedaan? Ze wist dat ik woedend werd alleen al bij het horen van zijn naam, laat staan als ik moest aanhoren in wat voor problemen hij zich nu weer had gewerkt. Ik beende naar de trap; dit telefoongesprek kon duidelijk niet in een museum worden gevoerd.

‘Het is alleen... Ze zeggen dat hij een hartaanval heeft gehad en